REPUBLIKA HRVATSKA
OPĆINSKI GRAĐANSKI SUD U ZAGREBU
Ulica grada Vukovara 84

Poslovni broj: P-2420/2026-9

U I M E R E P U B L I K E H R V A T S K E

P R E S U D A

Općinski građanski sud u Zagrebu po sucu toga suda Sanji Krovinović kao sucu pojedincu, u pravnoj stvari tužitelja Mario Štrbić, OIB 11440159873, Ulica Ruđera Boškovića 1, Ploče, kojeg zastupa Nera Kristina Tuđman, odvjetnica iz Zagreba, protiv tuženika PRIVREDNA BANKA ZAGREB - DIONIČKO DRUŠTVO, OIB 02535697732, Radnička Cesta 50, Zagreb, kojeg zastupa Anamarija Udiljak, odvjetnica iz Zagreba, radi ništetnosti, nakon održane i zaključene glavne i javne rasprave dana 7. listopada 2026., u prisutnosti tužitelja, punomoćnika tužitelja i zamjenika punomoćnika tuženika, dana 30. listopada 2026.

p r e s u d i o j e

I. Utvrđuje se da je ništetna odredba Ugovora o brzom gotovinskom kreditu (uz zadužnicu) broj 9011473833, od 2. lipnja 2006., sklopljenog između pok. Nataše Štrbić, OIB: 08377396008, prednice tužitelja Marija Štrbića, OIB: 11440159873, Ulica Ruđera Boškovića 1, Ploče, kao korisnika kredita i društva Privredna banka Zagreb d.d., OIB: 02535697732, Radnička cesta 50, Zagreb, kao kreditora, i to odredba članka 1., stavka 2. koja glasi:

„Korisnik kredita obvezuje se platiti jednokratnu naknadu označnu pod (D) u visini = 2,50 % od iznosa kredita označenog pod (A), koja dospijeva na naplatu na dan dospijeća prvog anuiteta.“.

II. Utvrđuje se da su ništetne odredbe Ugovora o brzom gotovinskom kreditu (uz zadužnicu) broj 9013976346, od 31. srpnja 2008., sklopljenog između pok. Nataše Štrbić, OIB: 08377396008, prednice tužitelja Marija Štrbića, OIB: 11440159873, Ulica Ruđera Boškovića 1, Ploče, kao korisnika kredita i društva Privredna banka Zagreb d.d., OIB: 02535697732, Radnička cesta 50, Zagreb, kao kreditora, i to dio članka 1., stavka 1. i dio članka 4. stavka 1. koje glase:

dio članka 1. stavka 1.:„Korisnik kredita obvezuje se istovremeno s korištenjem kredita platiti Banci jednokratnu naknadu označenu pod (D) u visini od 3,000 % od iznosa kredita plativo u kunskoj protuvrijednosti po srednjem tečaju za EUR tečajne liste Banke važeće na dan korištenja kredita.“.

dio članka 4. stavka 1.: „U tom slučaju, Korisnik kredita dužan je platiti naknadu za prijevremenu otplatu u visini utvrđenoj aktima Banke.“.

III. Nalaže se tuženiku Privredna banka Zagreb d.d., OIB: 02535697732, Radnička cesta 50, Zagreb, da tužitelju Mariju Štrbiću, OIB: 11440159873, Ulica Ruđera Boškovića 1, Ploče, s osnove naknada za obradu kreditnog zahtjeva i

naknade za prijevremenu otplatu kredita, isplati iznos od 493,70 EUR, zajedno sa zakonskom zateznom kamatom tekućom kako slijedi:

- na iznos od 165,90 EUR od 31. srpnja 2006. pa do isplate,
- na iznos od 201,51 EUR od 31. srpnja 2008. pa do isplate,
- na iznos od 126,29 EUR od 30. studenog 2011. pa do isplate,

po stopi koja se obračunava po članku 1. Uredbe o visini stope zatezne kamate od 15% godišnje do 31. prosinca 2007., a od 1. siječnja 2008. do 31. srpnja 2015. po eskontnoj stopi Hrvatske narodne banke koja je vrijedila zadnjeg dana polugodišta koje je prethodilo tekućem polugodištu uvećanoj za pet postotnih, za razdoblje od 1. kolovoza 2015. do 31. prosinca 2022. po prosječnoj kamatnoj stopi na stanja kredita odobrenih na razdoblje dulje od godine dana nefinancijskim trgovačkim društvima izračunatoj za referentno razdoblje koje prethodi tekućem polugodištu uvećanoj za tri postotna poena, od 1. siječnja 2023. do 29. prosinca 2023. po stopi koja se određuje, za svako polugodište, uvećanjem kamatne stope koju je Europska središnja banka primijenila na svoje posljednje glavne operacije refinanciranja koje je obavila prije prvog kalendarskog dana tekućeg polugodišta za tri postotna poena, a od 30. prosinca 2023. pa do isplate po stopi koja se određuje, za svako polugodište, uvećanjem referentne stope za tri postotna poena, pri čemu se za prvo polugodište primjenjuje referentna stopa koja je na snazi na dan 1. siječnja, a za drugo polugodište referentna stopa koja je na snazi na dan 1. srpnja te godine, u roku od 15 dana.

IV. Nalaže se tuženiku Privredna banka Zagreb d.d., OIB: 02535697732, Radnička cesta 50, Zagreb, da tužitelju Mariju Štrbiću, OIB: 11440159873, Ulica Ruđera Boškovića 1, Ploče, naknadi trošak parničnog postupka 773,18 EUR zajedno sa zakonskim zateznim kamatama tekućim od dana 30. listopada 2026. do isplate, po stopi zateznih kamata na odnose iz trgovačkih ugovora i ugovora između trgovca i osobe javnog prava koja se određuje, za svako polugodište, uvećanjem referentne stope za osam postotnih poena, a u ostalim odnosima za tri postotna poena, pri čemu se za prvo polugodište primjenjuje referentna stopa koja je na snazi na dan 1. siječnja, a za drugo polugodište referentna stopa koja je na snazi na dan 1. srpnja te godine, u roku od 15 dana.

Obrazloženje

1. Prednica tužitelja, pok. Nataša Štrbić (OIB: 08377396008), je s tuženikom sklopila:
   - Ugovor o brzom gotovinskom kreditu (uz zadužnicu) broj 9011473833, 2. lipnja 2006., kojim kreditom je tuženik tužitelju stavio na raspolaganje iznos od 50.000,00 HRK,
   - Ugovor o brzom gotovinskom kreditu (uz zadužnicu) broj 9013976346, 31. srpnja 2008., kojim kreditom je tuženik tužitelju stavio na raspolaganje iznos od 7.000,00 EUR, (u daljnjem tekstu: Ugovori ili Ugovori o kreditu).
2. Pok. Nataša Štrbić umrla je 12. listopada 2014. te je nasljednikom proglašen njezin suprug, ovdje tužitelj, temeljem rješenja o nasljeđivanju, javnog bilježnika Tomislava Žderića iz Ploča, poslovni broj UPP-OS-92/14-2 (Općinski sud u Metkoviću, Stalna služba u Pločama, posl. br. O-388/14), od 3. studenog 2014., i rješenja kojim se raspoređuje naknadno pronađena imovina,

javnog bilježnika Tomislava Žderića iz Ploča, poslovni broj UPP-OS-92/14-3 (Općinski sud u Metkoviću, Stalna služba u Pločama, posl. br. O-388/14), od 24. srpnja 2015.

3. Tužitelj je 16. veljače 2026. uputio zahtjeve tuženiku za dostavu cjelokupne dokumentacije vezane uz navedene kredite. Radi pribavljanja predmetne dokumentacije, tužitelj je bio primoran ovjeriti punomoći za zastupanje kod javnog bilježnika.
4. Ulazna i izlazna naknada
5. Tužitelj ističe kako su pojedine odredbe predmetnih Ugovora nepoštene i ništetne ugovorne odredbe. Naime, predmetne odredbe glase:
   1. Ugovor o kreditu, broj: 9011473833, članak 1. stavak 2.:
6. „Korisnik kredita obvezuje se platiti jednokratnu naknadu označnu pod (D) u visini = 2,50 % od iznosa kredita označenog pod (A), koja dospijeva na naplatu na dan dospijeća prvog anuiteta.“.
7. Na temelju navedene ništetne odredbe tužitelju je 31. srpnja 2006. naplaćena naknada za obradu u iznosu od 1.250,00 HRK, odnosno 165,90 EUR.
   2. Ugovor o kreditu, broj: 9013976346, dio članka 1. stavka 1.:
8. *„Korisnik kredita obvezuje se istovremeno s korištenjem kredita platiti Banci jednokratnu naknadu označenu pod (D) u visini od 3,000 % od iznosa kredita plativo u kunskoj protuvrijednosti po srednjem tečaju za EUR tečajne liste Banke važeće na dan korištenja kredita.“.*
9. te dio članka 4. stavka 1.:
10. *„U tom slučaju, Korisnik kredita dužan je platiti naknadu za prijevremenu otplatu u visini utvrđenoj aktima Banke.“.*
11. Na temelju navedenih ništetnih odredaba tužitelju je 31. srpnja 2008. naplaćena naknada za obradu u iznosu od 1.518,30 HRK, odnosno 201,51 EUR, te 30. studenog 2011. naknada za prijevremenu otplatu u iznosu od 951,53 HRK, odnosno 126,29 EUR.
12. Tužitelj predmetne naknade, odnosno odredbe Ugovora o kreditima prema kojima su iste naplaćene i obračunate, smatra ništetnim iz sljedećih razloga.
13. Navedenim odredbama povrijeđeno je načelo savjesnosti i poštenja koje podrazumijeva da su svi sudionici u obveznom odnosu dužni međusobno postupati obzirno i uvažavati interese obiju strana vodeći računa o smislu i svrsi obveznog odnosa, a što jednostranim uvođenjem predmetnih naknada za obradu kredita i prijevremenu otplatu kredita izostaje jer potrošač odnosno korisnik kredita ima slabiji položaj jer o navedenom ne može pregovarati niti na istu može utjecati što stvara očiglednu neravnotežu. Odnosno, radi se o odredbama o kojima se nije pojedinačno pregovaralo. Naime, prednica tužitelja nije bila informirana o obvezi plaćanja predmetnih naknada, niti je bio informirana o razlozima koji opravdavaju plaćanje tih naknada, te bi također neprihvaćanjem takve odredbe prednica tužitelja bila ograničena u ostvarivanju svog prava jer osoba koja ne bi prihvatila takvu odredbu ne bi mogla dobiti kredit od banke.
14. Nadalje, tuženik ne može opravdati osnovanost iznosa predmetnih naknada, odnosno da su se plaćanjem istih u ugovorenom postotku od iznosa kredita podmirivali stvarni troškovi, jer korisnici kredita kojima je odobren veći iznos kredita plaćaju i višu ulaznu naknadu, odnosno koji prijevremeno zatvaraju veći iznos kredita plaćaju višu izlaznu naknadu, a iz čega proizlazi zaključak

da predmetnim naknadama nisu pokriveni stvarni troškovi koje je tuženik imao pri obradi svakog pojedinog zahtjeva i odobrenja kredita, kao i prilikom prijevremenog zatvaranja kredita. Također, takve naknade određuju se i naplaćuju isključivo jednostranom odlukom banke, te naplaćivanje istih utječe na pravni položaj prednice tužitelja i stvara na njezinu štetu značajnu neravnotežu, što je i, između ostalog, u suprotnosti sa zahtjevom dobre vjere.

15. Uzimajući u obzir da se radi o tipskim Ugovorima, odnosno o odredbama koje su unaprijed formulirane, o kojima se nije pojedinačno pregovaralo, te da tuženik nije prednici tužitelja jasno predočio o kakvim se točno stvarnim troškovima, koji ulaze u sporne naknade radi, navedena ugovorna odredba dovela je do značajne neravnoteže u pravima i obvezama ugovornih strana na štetu prednice tužitelja, odnosno tužitelja. Slijedom navedenog, takva odredba smatra se ništetnom u smislu odredaba članka 1021. Zakona o obveznim odnosima, kao i članaka 59., 81., 83., 87. stavka 1. Zakona o zaštiti potrošača (2003.), kao i članaka 74., 96., i 98. te 102. stavka 1. Zakona o zaštiti potrošača (2007.). Dakle, prihvaćanje takvih odredaba predstavljalo je uvjet za odobrenje kredita, čime je tužitelj bio doveden u neravnopravan položaj.
16. Odredba članka 1021. Zakona o obveznim odnosima navodi da se ugovorom o kreditu banka obvezuje korisniku kredita staviti na raspolaganje određeni iznos novčanih sredstava, na određeno ili neodređeno vrijeme, za neku namjenu ili bez utvrđene namjene, a korisnik se obvezuje banci plaćati ugovorene kamate i iskorišteni iznos novca vratiti u vrijeme i na način kako je ugovoreno.
17. Navedenom odredbom definirano je što je tuženik ovlašten naplatiti temeljem Ugovora o kreditu od korisnika kredita, a to su glavnica te ugovorene kamate. Upravo iz navedene odredbe razvidno je da tuženik nije imao zakonsko uporište od prednice tužitelja naplatiti nikakvu naknadu za obradu kreditnog zahtjeva i prijevremenu otplatu kredita, a što znači da je tuženik u predmetne Ugovore o kreditu uvrstio odredbe koje su suprotne članku 1021. Zakona o obveznim odnosima, odnosno prisilnim propisima Republike Hrvatske, a zbog čega je predmetna odredba ništetna.
18. Nadalje, prema odredbama Zakona o zaštiti potrošača, ugovor sklopljen s potrošačem mora sadržavati jasno navedene troškove koji se naplaćuju prilikom sklapanja ugovora te pretpostavke pod kojima se ti troškovi mogu mijenjati. Smatra se nepoštenom svaka ugovorna odredba koja nije bila predmet pojedinačnog pregovaranja i koja, suprotno načelu savjesnosti i poštenja, stvara značajnu neravnotežu u pravima i obvezama ugovornih strana na štetu potrošača. Ako je određena klauzula unaprijed formulirana i potrošač nije imao utjecaj na njezin sadržaj, osobito u okviru standardnih ugovora, tada se pretpostavlja da o njoj nije bilo pregovora, a teret dokazivanja suprotnog snosi trgovac. Također, navedeni zakon propisuje da je posljedica nepridržavanja ovih odredba ništetnost.
19. Unatoč navedenim propisima, odnosno citiranim zakonskim odredbama, prednica tužitelja je zbog navedenih ništetnih odredaba Ugovora o kreditu tuženiku uplatila ukupan iznos od 493,70 EUR. Slijedom navedenog, tužitelj potražuje povrat navedenog iznosa, zajedno sa zakonskim zateznim kamatama koje teku od uplate svake pojedinačne naknade do dana isplate, po utvrđenju ništetnosti predmetnih ugovornih odredaba.

20. Tužitelj naglašava kako njegova prednica s tuženikom nikada nije pojedinačno pregovarala o bilo kojoj odredbi Ugovora o kreditu, niti je to mogla, a što je još jedan razlog ništetnosti predmetnih odredaba. Stoga tužitelj ukazuje na presudu Europskog suda pravde, broj C-26/13, od 30. travnja 2014. u kojoj se navodi:
21. *„(…) propuštanje davanja odgovarajućih informacija potrošačima u predugovornoj fazi čini pisane odredbe o kojima se nije pojedinačno pregovaralo nerazumljivima pa one podliježu testu poštenosti (…)“.*
22. Posebno se skreće pozornost na to da potraživanje predmetnih naknada zajedno sa zakonskim zateznim kamatama nije u zastari, a to iz razloga što zastarni rok u slučaju restitucijskog zahtjeva prema kojem su ugovorne strane dužne vratiti jedna drugoj sve ono što su primile na temelju ništetnog ugovora, odnosno njegove odredbe, počinje teći od dana pravomoćnosti sudske odluke kojom je utvrđena ili na drugi način ustanovljena ništetnost ugovora, sukladno Zaključku Građanskog odjela VSRH-a, br. Su-IV-47/2020-2, od 30. siječnja 2020.
23. Nadalje, tijek zakonske zatezne kamate se utvrđuje sukladno odredbi članka 1115. Zakona o obveznim odnosima, budući da je tuženik povrijedio interese i prava prednice tužitelja kao potrošača, jer je u potrošačkom ugovoru o kreditu koristio nepoštenu ugovornu odredbu kojom je ugovorena ulazna i izlazna naknada, o kojima se nije pojedinačno pregovaralo, što rezultira time da je tuženik, koji je odgovoran za ugovaranje ništetne ugovorne odredbe jer je istu nametnuo prednici tužitelja bez mogućnosti pregovaranja, nepošteni stjecatelj, a zbog čega tužitelj ima pravo zahtijevati zakonsku zateznu kamatu tekuću od dana plaćanja te naknade.
24. Zaključno, tužitelj napominje kako je već u brojnim predmetima navedena odredba utvrđena ništetnom, a što je potvrdio i Vrhovni sud Republike Hrvatske.
25. Tužitelj, sukladno svim tužbenim navodima i predloženim dokazima, predlaže Naslovnom sudu, u slučaju potrebe, u navedenom predmetu održati ročište.
26. Slijedom svega navedenog, a osobito imajući u vidu da je u konkretnom slučaju riječ o tipskim ugovorima, te da o spornim odredbama nije bilo moguće pregovarati, tužitelj je podnio ovu tužbu i tužbeni zahtjev.
27. Tuženik u odgovoru na tužbu navodi kako slijedi.
28. Tuženik se protivi tužbi i tužbenom zahtjevu u cijelosti budući da su isti neosnovani.
29. Tuženik prigovara naznačenoj vrijednosti predmeta spora.
30. Radi se o sporu za isplatu iznosa od 165,90 EUR, 201,51 EUR te 126,29 EUR, a tužitelj u tužbi označava VPS u iznosu od 1.820,93 EUR.
31. Presudom VSRH posl.br. Rev 374/2013-3 od 06.12.2017. pojašnjeno je da se deklaratorni zahtjev istaknut uz tužbeni zahtjev na činidbu u slučaju kada on treba poslužiti samo za ocjenu osnovanosti tužbenog zahtjeva na činjenje ne uzima u obzir pri utvrđivanju vrijednosti predmeta spora.
32. Dakle, VPS se u konkretnom slučaju ne utvrđuje prema vrijednosti deklaratornog zahtjeva (niti zbrajanjem vrijednosti deklaratornog i kondemnatornog zahtjeva), već prema vrijednosti kondemnatornog zahtjeva.
33. Ovakvo stajalište dodatno potvrđuje i brojna sudska praksa primjerice presuda ŽS Varaždin posl.br. Gž 1608/2016 od 10.11.2017.,Odluke VSRH Rev

374/2013-3, VSRH, br. Revr 774/05-2 od 13.12.2005., Revr 475/08-2 od 27.10.2008.

34. Slijedom navedenog, vrijednost predmeta spora u ovom postupku je zbroj iznosa od 165,90 EUR, 201,51 EUR te 126,29 EUR odnosno 493,70 EUR.
35. Kondemnatorni dio tužbenog zahtjeva je u zastari, a posljedično ne postoji niti pravni interes za utvrđenjem ništetnosti.
36. Nema osnove za fiksiranje dospijeća i posljedično početka tijeka zastare uz dan pravomoćnosti sudske odluke kojom je utvrđena ništetnost pojedine ugovorne odredbe.
37. Navedeno proizlazi iz presude Suda EU u predmetu C/2024/3564 od 25.04.2024. (GP i BG protiv Santander SA), prema kojoj je taj Sud, između ostalog, ustvrdio da se članci 6(1) i 7(1) Direktive 93/13/EEZ ne protive tome da rok za zastaru tužbe za povrat troškova koje je potrošač podmirio na temelju ugovorne odredbe čija je nepoštenost utvrđena pravomoćnom sudskom odlukom koja je donesena nakon podmirenja tih troškova počinje teći od datuma kada je ta odluka postala pravomoćna, ne dovodeći u pitanje ovlast dokazivanja prodavatelja robe ili pružatelja usluge da je taj potrošač znao ili razumno mogao znati da je ugovorna odredba o kojoj je riječ nepoštena prije donošenja te odluke.
38. Tuženik prigovara statusu prednika tužitelja kao potrošača.
39. Tuženik se protivi saslušanju tužitelja kao nasljednika obzirom da isti posjeduje eventualno posredna saznanja o bitnim činjenicama sklapanja ugovora.
40. Općepoznato je da se ugovor o kreditu sklapa, ugovara i dogovara na način da su prisutni korisnik kredita i bankar, ne i obitelj korisnika koja nema neposredna saznanja o bitnim činjenicama sklapanja ugovora.
41. Nasljednici korisnika kredita svakako ne mogu tvrditi da predmetne odredbe korisniku nisu bile pojašnjene.
42. Ugovaranje naknade za obradu kreditnog zahtjeva i naknade za prijevremenu otplatu kredita u trenutku sklapanja Ugovora o kreditu broj 9013976346 kao i naknade za obradu kreditnog zahtjeva u trenutku sklapanja Ugovora o kreditu broj 9011473833 izrijekom je bilo dopušteno odnosno uređeno zakonskim odredbama i to prvenstveno odredbama koje uređuju poslove kreditiranja.
    Zakon o zaštiti potrošača (nadalje u tekstu: „ZZP“) koji je bio na snazi u vrijeme sklapanja predmetnog ugovora o kreditu propisivao je pretpostavke valjanosti ugovora o potrošačkom zajmu, pa je tako odredbama članaka 56., 59., 61. ZZP izrijekom propisano da se ugovorom o potrošačkom zajmu zajmodavac obvezuje potrošaču staviti na raspolaganje određeni iznos novca, a potrošač se obvezuje da mu plaća određenu kamatu i dobiveni iznos vrati u vrijeme i na način utvrđen ugovorom.
43. Nadalje, da takav ugovor mora sadržavati podatke potrebne za identifikaciju ugovora, a poglavito među ostalim i odredbu o ukupnom trošku zajma, a da su ukupni troškovi zajma svi troškovi, uključujući kamate i sva druga davanja koja je potrošač dužan platiti za odobreni zajam.
44. Nadalje, i propisi koji su na snazi u trenutku sastava ovog podneska također izrijekom dopuštaju ugovaranje naknade u poslovima kreditiranja potrošača.
45. Tako Pravilnik o naknadama na potrošačke kredite (nadalje u tekstu: „Pravilnik“) propisuje vrste naknada koje vjerovnik zaračunava za obavljanje

usluga u poslovima kreditiranja potrošača. Odredbama članka 3. Pravilnika propisano je cit.:

46. „Za obavljanje usluga u poslovima kreditiranja potrošača vjerovnik može obračunavati i naplatiti naknade, i to: naknadu za obradu kreditnog zahtjeva, naknadu za vođenje kredita, naknade za promjene po kreditu, naknade za prijevremenu otplatu kredita, naknade za otkaz ugovora o kreditu, naknade za izdavanje obavijesti i potvrda na zahtjev klijenta ili zbog okolnosti na koje vjerovnik nije mogao utjecati, naknada/premija za osiguranje potraživanja.“
47. Nadalje, Zakon o stambenom potrošačkom kreditiranju (nadalje u tekstu: „ZPK“) uređuje pitanje naknada koje čine ukupne troškove kredita za potrošača, točnije dopušta ugovaranje naknada (izuzev naknade za obradu i/ili odobravanje-stupio na snagu nakon sklapanja ugovora o kreditu).
48. I Direktiva 2008/48/EZ Europskoga Parlamenta i Vijeća od 23. travnja 2008. o ugovorima o potrošačkom kreditu propisuje da se ukupni troškovi kredita sastoje od ukupnih troškova kredita za potrošača, a što znači svi troškovi, uključujući kamate, provizije, pristojbe ili bilo koju drugu vrstu naknade koju potrošač mora platiti u vezi s ugovorom o kreditu i koji su poznati vjerovniku.
49. Dakle ugovaranje naknada za pojedine troškove koje kreditnoj instituciji nastaju uslijed kreditiranja potrošača bilo je dopušteno i uređeno u trenutku sklapanja predmetnog ugovora o kreditu, a i nadalje jest dopušteno i uređeno nacionalnim i europskim zakonodavstvom (uz smanjenje opsega naknada koje se mogu ugovoriti).
50. Dodatno se ističe da Zakon o stambenom potrošačkom kreditiranju kao posljedicu kršenja odredbi o naplati predmetnih naknada odredbama članka 41. propisuje prekršajnu odgovornost vjerovnika, a ne ništetnost odredbi.
51. Iz svega navedenog razvidno je da je u vrijeme sklapanja predmetnog Ugovora o kreditu, gore citiranim odredbama bilo izrijekom dopušteno ugovoriti naknadu za obradu kreditnog zahtjeva,
52. Kao i naknadu za prijevremenu otplatu kredita, a da je intencija zakonodavca, kako je to vidljivo iz trenutno važećeg zakonodavstva, da posljedica u slučaju kršenja odredbi (do čega u ovom slučaju nije niti došlo) nije ništetnost već prekršajna odgovornost vjerovnika, ovdje tuženika.
53. b) Predmetna naknada za prijevremeni povrat kredita utvrđena u skladu s aktima tuženika predstavlja slobodno ugovorenu naknadu koju su stranke ugovorile kao posljedicu prijevremenog povrata kredita.
54. Odredbom članka 1024. Zakona o obveznim odnosima regulirani su raskid ugovora i vraćanje kredita prije roka.
55. Odredbe članka 1024. ZOO-a ustanovljuju dva prava korisnika kredita: pravo na jednostrani raskid ugovora prije no što mu banka stavi na raspolaganje ugovorenu svotu kredita (stavak 1.)
56. i pravo vratiti kredit prije roka određenog za vraćanje (stavak 2.) i 4.).
57. Odredbe članka 1021. ZOO-a propisuju da se ugovorom o kreditu ugovaraju iznos te uvjeti davanja, korištenja i vraćanja kredita.
58. Odredbe članka 2. ZOO-a daju ugovornim stranama pravo da slobodno uređuju svoje ugovorne odnose.
59. Tako su ugovorne strane slobodno ugovorile da je korisnik kredita, ovdje prednik tužitelja, dužan kreditoru, ovdje tuženiku u slučaju prijevremenog

povrata kredita platiti naknadu u skladu s javno objavljenim općim aktima tuženika.

60. Riječ je dakle o slobodno ugovorenoj naknadi za prijevremenu otplatu kredita, a ne o obračunatoj kamati.
61. Naknada je obračunata na način kako je i ugovorena - sukladno javno objavljenim općim aktima tuženika.
62. Prednik tužitelja je potvrdio da je upoznat sa svim aktima kreditora, ovdje tuženika, (među ostalim i aktom tuženika koji regulira naknadu za prijevremenu otplatu) te je pristao na njihovu primjenu.
63. Navedeno stajalište u pravno i činjenično istovjetnim postupcima potvrđuje i brojna sudska praksa primjerice presuda i rješenje Visokog trgovačkog suda Republike Hrvatske od dana 26.04.2022. posl.br. Pž-4595/2021 cit.:
64. „Dakle, prema odredbi članka 1022. stavka 2. ZOO-a ugovorom o kreditu utvrđuje se iznos te uvjeti davanja, korištenja i vraćanja kredita pa sukladno toj odredbi kao i odredbi članka 2. ZOO-a (sloboda uređivanja obveznih odnosa), naknada za prijevremeni povrat kredita predstavlja ugovornu naknadu koju su stranke slobodne ugovoriti kao posljedicu prijevremenog povrata kredita.“
65. Tako Visoki trgovački sud Republike Hrvatske i u presudi od dana 07.09.2022. posl.br. Pž-4105/2021 cit.:
66. „S obzirom na narav sporne tražbine koja predstavlja ugovorenu naknadu koju korisnik kredita plaća davatelju kredita u slučaju prijevremene otplate kredita, valja krenuti od odredbe čl. 1024. ZOO-a kojom je propisana mogućnost korisnika kredita vratiti kredit i prije roka određenog za vraćanje, uz određene uvjete. On je dužan o tome unaprijed obavijestiti banku (st. 2.). U takvom slučaju, korisnik kredita dužan je naknaditi štetu ako ju je davatelj kredita pretrpio (st. 3.). U slučaju vraćanja kredita prije određenog roka, banka ne može uračunati kamate za vrijeme od dana vraćanja kredita do dana kad ga je po ugovoru trebalo vratiti (st. 4.). Dakle, tom zakonskom odredbom nije zabranjeno ugovaranje predmetne naknade niti ima mjesta zaključku da bi takva ugovorna odredba bila protivna prisilnom propisu, Ustavu Republike Hrvatske ili moralu društva, odnosno javnom poretku. Naprotiv, njome su stranke uredile tužiteljevo zakonito pravo i mogućnost na prijevremeni povrat kredita, koje je u ovom slučaju tužitelj iskoristio.“
67. Usprkos gore citiranim odredbama koje predstavljaju lex specialis u odnosu na druge odredbe koje na općenit način uređuju zaštitu potrošača, ističe se da sukladno odredbi članka 84. Zakona o zaštiti potrošača, nije dopušteno ocjenjivati jesu li ugovorne odredbe o predmetu ugovora i cijeni poštene ako su te odredbe jasne, lako razumljive i uočljive.
68. Odredbama članka 1.2 i 1.1. te 4.1. predmetnih Ugovora o kreditu jasno je i nedvosmisleno ugovoreno da će prednik tužitelja kao korisnik kredita platiti tuženiku fiksno određeni iznos u postotku, za određene protučinidbe.
69. Službenici tuženika koji su ugovarali ove kredite sa prednikom tužitelja su mu jasno iskomunicirali predmetne odredbe o naknadama za obradu kredita, kao i odredbu o naknadi za prijevremenu otplatu, i to tijekom pregovora oko ugovaranja ovog ugovora o kreditu, a isto mu je pojašnjeno i prilikom sklapanja ugovora o kreditu.
70. Nadalje, i jednostavnim čitanjem predmetnih ugovornih odredbi može se shvatiti koje protučinidbe se plaćaju (jasno iz samog naziva) te koji je njihov

ekonomski doseg (svaki prosječan potrošač sposoban je izračunati postotak od ukupnog iznosa kredita).

71. Uzimajući u obzir sve gore navedeno, kao i činjenicu da su zaposlenici tuženika predniku tužitelja tijekom pregovora, ali i naknadno pojasnili na što se odnosi naknada za obradu kreditnog zahtjeva te naknada za prijevremenu otplatu, iako je isto razvidno već i iz samog naziva naknade, nejasno je kako je tužitelju i dalje navodno nepoznato koje je troškove platio tim iznosom.
72. Iz svega navedenog proizlazi da su predmetne odredbe jasne, uočljive i razumljive i da su omogućavale tužitelju da precizno odredi njihove ekonomske posljedice, iz čega proizlazi da su odredbe transparentne pa nije dopušteno ocjenjivati jesu li poštene.
73. Pored navedenog, tuženik ističe da je razvidno kako je prednik tužitelja s tuženikom sklopio više ugovora o kreditu, pa je nejasno kako su mu prilikom sklapanja svakog od gore navedenih ugovora o kreditu odredbe o naknadi za obradu kredita mogle ostati nejasne, nerazumljive i neuočljive.
74. Također i brojne pravomoćne presude sudova u Republici Hrvatskoj u pravno i činjenično istovjetnim postupcima utvrđuju da su „odredbe Ugovora kojima je tužiteljica tuženici dužna platiti naknadu u određenom postotku od iznosa kredita su vrlo razumljive i jasne, te ih je tužiteljica jednostavnim iščitavanjem mogla uočiti i shvatiti, jer je bilo jasno i precizno navedeno, to nema mjesta ocjeni te odredbe u smislu Direktive i ZZP-a.“
75. Navedeno stajalište i u pravomoćnim presudama: Presuda Županijskog suda u Zagrebu posl. br. 35 Gž-633/19-2 od 14. siječnja 2020. god., Presuda Općinskog suda u Splitu posl. br. P-3325/17 od 09. studenog 2018. god., Presuda Županijskog suda u Zagrebu posl. br. Gž-4583/2018-2 od 03. rujna 2019. god., Presuda Općinskog suda u Splitu posl. br. P-3326/2017-8 od 17. svibnja 2018. godine, Presuda Općinskog suda u Splitu posl. br. P-3322/17 od 26. ožujka 2021. godine.
76. I iz Presude Suda EU C-621/17 proizlazi da članak 4. st. 2. i članak 5. Direktive 93/13 treba tumačiti na način da zahtjev prema kojem ugovorna odredba treba biti jasno i razumljivo sastavljena NE nalaže da u odredbama ugovora o potrošačkom zajmu, o kojima se nisu vodili pojedinačni pregovori i u kojima se točno utvrđuju iznosi troškova upravljanja zajmom i isplatne naknade na teret potrošača, njihova metoda izračuna i trenutak kada ih je potrebno platiti – također treba detaljno navesti sve usluge koje se pružaju u zamjenu za predmetne iznose.
77. Dakle, sukladno citiranoj presudi nije potrebno navesti točne usluge koje se pružaju s obzirom da se priroda stvarno pruženih usluga može razumno shvatiti ili izvesti iz cjelokupnog ugovora.
78. Nisu ispunjene sve zakonom propisane pretpostavke da bi se odredba članka 1.2. Ugovora o kreditu 9011473833 te odredbe članaka 1.1. i 4.1. Ugovora o kreditu 9013976346 imale smatrati nepoštenima odnosno ništetnima.

    Prvenstveno se pojašnjava kako predmetne odredbe o naknadi za obradu kreditnog zahtjeva nisu ništetne i to iz razloga kako slijedi.
79. Sukladno odredbama mjerodavnog Zakona o zaštiti potrošača:
80. „(1) Ugovorna odredba o kojoj se nije pojedinačno pregovaralo smatra se nepoštenom ako, suprotno načelu savjesnosti i poštenja, uzrokuje znatnu neravnotežu u pravima i obvezama ugovornih strana na štetu potrošača.“

81. Nejasno je u kojem dijelu i temeljem kojih kriterija je tužitelj ocijenio da bi predmetne odredbe bila ugovorene suprotno načelu savjesnosti i poštenja.
82. Ako je ugovaranje naknade bilo je izrijekom dopušteno i uređeno zakonom, a tužitelj je znao koja je visina i svrha plaćanja naknade i na takvu odredbu je pristao odnosno istu je svojom voljom ugovorio, tada se postupanje tuženika ne može okarakterizirati kao postupanje suprotno načelu savjesnosti i poštenja.
83. Suprotno navodima tužitelja, predmetne odredbe ne uzrokuje znatnu neravnotežu u pravima i obvezama ugovornih strana.
84. Činjenica da se o pojedinoj odredbi eventualno nije pojedinačno pregovaralo ne dovodi samim time do znatne neravnoteže u pravima i obvezama.
85. Eventualna znatna neravnoteža utvrđuje se u svakom pojedinom slučaju uzimajući u obzir sve okolnosti (priroda robe i usluga odnosno predmet ugovora, popratne okolnosti vezano za njegovo sklapanje, nacionalno zakonodavstvo, druge odredbe tog ugovora).
86. Navedeno potvrđuje i Sud EU u Presudi od 14.03.2013., Aziz, C-415/11 kojom je pojašnjeno da pojam „znatnija neravnoteža" na štetu potrošača, u smislu članka 3. stavka 1. Direktive 93/13, treba ocijeniti na temelju analize nacionalnih pravila primjenjivih u slučaju nepostojanja sporazuma između stranaka kako bi se moglo ocijeniti stavlja li ugovor, i ako je tako, u kojoj mjeri, potrošača u nepovoljniji pravni položaj u odnosu na onaj predviđen nacionalnim pravom koje je na snazi.
87. Također, Sud EU i u Presudi od 16.01.2014., Constructora Principado, C-226/12 pojašnjava da da je na sudu koji je uputio zahtjev da, kako bi ocijenio postoji li eventualna znatnija neravnoteža, vodi računa o prirodi robe ili usluge na koju se dotični ugovor odnosi, oslanjajući se na sve popratne okolnosti vezane za njegovo sklapanje kao i na sve druge odredbe tog ugovora (izreka).
88. U ovom konkretnom slučaju nacionalnim zakonodavstvom izrijekom je bilo predviđeno, dopušteno odnosno uređeno ugovaranje predmetne naknade, predenik tužitelja je znao koju će tuženik protučinidbu izvršiti za tu naknadu (pojašnjeno mu je od strane službenika tuženika, jasno je iz samog naziva naknade, pojašnjeno i u općim uvjetima tuženika koje je tužitelj prihvatio), naknada je određena fiksno i nepromjenjivo.
89. Slijedom navedenog, u predmetnom ugovornom odnosu ne postoji element koji bi uzrokovao znatnu neravnotežu polazeći prvenstveno od činjenice da je sam zakonodavac uredio ugovaranje naknade, a ista naknada ugovorena je sukladno zakonskim odredbama.
90. Ugovaranje takve naknade na ime naknade za protučinidbu kreditne institucije, banke, uobičajeno je već dugi niz godina.
91. Prednik tužitelja je zasigurno prilikom ugovaranja kredita razmotrio i opće uvjete drugih kreditnih institucija te je odlučio sklopiti ugovor o kreditu upravo s tuženikom.
92. Uz sve navedeno, razvidno je i da sporne odredbe ne uzrokuju niti značajniju ekonomsku neravnotežu između ugovornih strana budući da je riječ o postcima od 2,50% i 3,00% od vrijednosti cjelokupnih predmeta ugovora.
93. b) Kako je ad Vb) već pojašnjeno, naknada za prijevremenu otplatu ugovorena je sukladno odredbama ZOO kao uvjet vraćanja kredita sukladno odredbi

članka 1021. istog zakona a u vezi s odredbom članka 2. koja daje ugovornim stranama pravo da slobodno uređuju svoje ugovorne odnose.

94. Pogrešno tužitelj navodi i da je predmetna naknada neodređena, budući da je jasno naznačeno da je ista utvrđena predmetnim aktom tuženika, a s kojim je tužitelj bio upoznat, što je potvrdio svojim potpisom (uz to, isti akti su i javno objavljeni).
95. Nastavno na tužiteljevo pozivanje na odredbu čl. 1115. Zakona o obveznim odnosima, tuženik ističe da tužitelj ima pravo potraživati kamatu od dana navodnog stjecanja tek ako dokaže da je tuženik nepošteni stjecatelj.
96. Slijedom svega navedenog tuženik predlaže da sud po provedenom postupku u cijelosti odbije tužbu i tužbeni zahtjev te da naloži tužitelju da tuženiku naknadi troškove postupka.
97. Sud je u dokaznom postupku izvršio uvid u dokumentaciju koja prileži spisu, izvršen je uvid u Ugovor broj 9011473833 od 2. lipnja 2006.g.

98. Tužbeni zahtjev u cijelosti je osnovan.

99. U ovom postupku sporna je osnovanost tužbenog zahtjeva, zastara potraživanja, visina vrijednosti predmeta spora.
100. Nesporna je visina tužbenog zahtjeva.

101. Glede visine vrijednosti predmeta spora napominje se da je tužitelj ovom tužbom podnio deklaratorni i kondemnatorni tužbeni zahtjev. Radi navedenog VPS u iznosu 1.820,93 EUR sukladan je odredbi čl. 37. ZPP-a.
102. Slijedom navedenog istaknuti prigovor tuženika je neosnovan.
103. Na okolnost osnovanosti saslušavan je tužitelj.
104. Tužitelj je iskazao da je njegova pokojna supruga kod tuženika podigla dva ugovora, jednog u lipnju 2006. i jednog u srpnju 2008.g. i krediti su zatvoreni 2011. i 2013.g. i sklopljeni su za osobne potrebe odnosno za uređenje kuće, namještaja i kuće. Osobno nije sudjelovao u pregovorima oko sklapanja ugovora o kreditu, već supruga, ali razgovarali su o sklopljenim ugovorima. Supruga mu je rekla da u banci nije posebno razgovarala o uvjetima ugovora o kreditu, niti su joj pročitali u banci ugovor. Po njegovim saznanjima niti ona nije pročitala ugovor. Kada je dobila novac, tada je shvatila da joj je od iznosa kredita oduzet dio radi plaćanja obrade kredita i prvog i drugog. Nije se interesirala zašto je naplaćena naknada, jednostavno je oduzeta od iznosa odobrenog kredita. Prvi kredit je prijevremeno otplaćen, i tada je dignut novi kredit radi prebijanja ostatka iznosa dugovanja iz prvog kredita, odnosno mislim da je to tako bilo, i tada joj je naplaćen također iznos od 100,00 EUR koji je poslužio za prebijanje kredita. Ona nije znala zašto joj je to naplaćeno, ali nije išla niti u banku interesirati se zašto joj je taj iznos naplaćen. Inače radilo se o tipskim ugovorima o kojima se faktično nije moglo pregovarati. Njegova supruga jedno vrijeme je imala kafić, to je bio faktično njegov kafić, a ona je radila kod njega. Međutim, novac koji je supruga dobila od podignutog kredita nije trošen za poslovanje kafića, već isključivo za osobne potrebe, kuću i namještaj, dugove, možda je jedan dio bio namijenjen i za automobil, a koji se koristio za osobne potrebe.

105. Nakon saslušanja tužitelja razvidno je da je tužitelj nasljednik svoje pokojne supruge koja je sklapala ugovor o kreditu, a radi kupnje kuće i namještaja. Iako je on u to vrijeme bio vlasnik kafića, a supruga je radila za njega, niti jedan dio tog novca koji je dobiven ovim kreditom nije korišten za poslovanje kafića. Stoga je nesporno da pokojna supruga tužitelja ima status potrošača. Tužitelj osobno nije sudjelovao u sklapanju ugovora, ali je iz pričanja supruge saznao da se o pojedinim odredbama kredita nije posebno pregovaralo. Iako nije pročitala ugovor, dužnost banke i djelatnika banke je da pojasne svaku pojedinačnu odredbu kredita, pa tako i odredbu koja se odnosi na naknadu za obradu kredita i prijevremenu otplatu kredita, što očito nije učinjeno, time banka nije ispunila svoju obvezu prema ugovornoj stranci. Iako supruga nije pročitala ugovor, bila je svjesna da mora platiti naknade koje su joj nametnute ugovorom o kreditu, u protivnom ne bi ostvarila kredit za kuću i namještaj. Time je banka iskoristila položaj jače ugovorne stranke kao financijska institucija u odnosu na pok. suprugu tužitelja, čime je ona dovedena u neravnopravni položaj u odnosu na banku. Postupajući na taj način banka je postupila suprotno načelu savjesnosti i poštenja prilikom sklapanja ugovora, koje je jedno od osnovnih načela obveznog prava (čl. 4. ZOO-a).

106. U odnosu na istaknuti prigovor zastare, ukazuje se na pravno shvaćanje sa sjednice građanskog odjela Vrhovnog suda RH od 30. siječnju 2020.g., prema kojem u slučaju restitucijskog zahtjeva su ugovorne strane dužne vratiti jedna drugoj sve ono što su stekle temeljem ništetnog pravnog posla, odnosno o slučaju iz čl. 323 st. 1 ZOO/05. Kao posljedice utvrđenja ništetnosti ugovora, rok za zastaru počinje teći od dana pravomoćnosti odluke kojom je utvrđena ili na drugi način ustanovljena ništetnost odredbe. Stoga je nedvojbeno kako zastara još nije ni počela teći, a kamoli da je već nastupila.

107. Radi navedenog sud smatra prigovor zastare neosnovanim.

108. Glede osnovanosti tužbenog zahtjeva valja napomenuti da u predmetu C-224/19 Sud EU tumači Članak 3. stavak 1. Direktive 93/13 na način da ugovorna odredba ugovora o zajmu sklopljenog između potrošača i financijske institucije kojom se potrošaču nalaže plaćanje naknade za otvaranje može stvoriti na štetu potrošača znatniju neravnotežu u pravima i obvezama ugovornih stranaka u suprotnosti sa zahtjevom dobre vjere, kad financijska institucija ne dokaže da ta naknada odgovara stvarno pruženim uslugama i nastalim troškovima, što je na sudu koji je uputio zahtjev da provjeri.

109. Iako je prethodni postupak vezan uz konkretni predmet koji se vodi pred nacionalnim sudom, jednom kad Sud EU protumači odredbu europskog prava, takva odluka postaje relevantna i obvezna i za ostale nacionalne sudove koji razmatraju jednak problem. Tumačenja su retroaktivna jer objašnjavaju značenje norme od trenutka kad je ona nastala.

110. Pri tome valja naglasiti da u pogledu pravnih odnosa i sporova koji su proizašli iz njih, a koji su nastali prije ulaska Republike Hrvatske u Europsku uniju, postoji obveza hrvatskih sudova da tumače nacionalno pravo u duhu prava EU i njene sveopće pravne stečevine (što uključuje i praksu Suda EU), na što se Republika Hrvatska obvezala sklapanjem Sporazuma o stabilizaciji i pridruživanju, a koji je u primjeni od 2005. godine.

111. Sud smatra da nije točan navod tuženika da je za utvrđenje ništetnom ugovorne odredbe o naknadi za obradu kreditnog zahtjeva potrebno ispunjenje uvjeta da je ta odredba i/ ili nejasna, i/ili teško razumljiva i/ili teško uočljiva. Naime, člankom 84. ZPP/03 je propisano da: "Nije dopušteno ocjenjivati jesu li ugovorne odredbe o predmetu ugovora i primjerenosti cijene poštene ako su te odredbe jasne, lako razumljive i lako uočljive." Naime, stajalište je Suda EU, izraženo u recentnoj presudi od 16. srpnja 2020, u spojenim predmetima C-224/19 i C-259/19, upravo u vezi problematike naplate naknada za obradu kredita (naknade za otvaranje), da: članak 2., članak 4. st. 2. i članak 5. Direktive 93/13 treba tumačiti na način da se ugovorne odredbe koje su obuhvaćene pojmom "glavni predmet ugovora" trebaju shvatiti kao one koje utvrđuju bitne činidbe tog ugovora i koje ga kao takve određuju. Nasuprot tomu, odredbe koje su akcesornog značaja u usporedbi s onima koje definiraju samu bit ugovornog odnosa ne mogu biti obuhvaćene tim pojmom. Stoga nije sporno kako ugovorna odredba o naknadi za odobrenje kredita ne spada pod „ugovorne odredbe o predmetu ugovora i primjerenosti cijene“ te se na istu ne odnosi isključenje testa nepoštenosti.

112. Činjenica da je visina naknade za odobrenje kredita bila postotkom propisana ugovorom o kreditu ništa ne mijenja na stvari i to svakako nije dokaz da su stranke o toj ugovornoj odredbi pojedinačno pregovarale. Na tuženiku je teret dokaza da se o spornoj odredbi ugovora pojedinačno pregovaralo!

113. Tuženik nije postupao u skladu sa načelom savjesnosti i poštenja. Tužitelj je, naime, nesporno bio u podređenom, slabijem položaju u odnosu na tuženika kao banku kako u pogledu njegove pregovaračke moći tako i njegova stupnja znanja. Isto je dovelo do toga da je tužitelj pristao na odredbe sastavljene unaprijed od strane tuženika bez mogućnosti utjecaja na sadržaj tih odredaba. Tuženik je, dakle, iskoristio svoju poziciju „jače" ugovorne strane te je ugovorio naplatu naknade za odobrenje kredita, radi čega je postupao potpuno suprotno načelu ravnopravnosti sudionika u obveznom odnosu kao i protivno načelu savjesnosti i poštenja. To tim više što tuženik u sadržaj Ugovora nije unio podatak, a niti je objasnio tužitelju kakav je to valjani i ekonomsko opravdani razlog (osim želje za ekstraprofitom) zbog kojeg je bilo nužno ugovoriti plaćanje te naknade i zašto visina naknade izravno ovisi o iznosu odobrenog kredita.

114. Ugovaranje plaćanja naknade za odobrenje kredita, samo za sebe, nije nepošteno te da u vrijeme sklapanja Ugovora nije postojao propis koji bi tako nešto zabranjivao. Međutim, u konkretnom slučaju ta naknada ne odgovara stvarno pruženim uslugama i nastalim troškovima. Tuženik prednici tužitelja uopće nije niti pokušao razjasniti zašto mu je naplatio obradu kredita, radi čega tužitelj nije imao pristup razlozima koji opravdavaju tu naknadu. Tuženik ne pruža dokaze koji bi ukazali na opravdanost naplate naknade. Naravno, razlog je taj što (ekonomskog) opravdanja nema! Dakle, banke su morale na taksativan način navesti što čini troškove obrade kredita, a ne samo naplatiti to u postotnom iznosu, čime su zapravo korisnike dovodile u neravnopravan položaj, naplaćujući veće troškove od korisnika koji podigne veći kredit.

115. Prednica tužitelja je podmirila administrativne troškove za posao obrade kredita, koji posao spada u opis radnog mjesta zaposlenika banke.

116. U konačnici, sklapanjem predmetnog ugovora o kreditu prednica tužitelja se tuženiku obvezao platiti ugovorene kamate, a troškovi obrade i odobravanja kredita, ako i postoje, nikako ne bi smjeli pasti na teret tužitelja. Naime, tuženik je financijska institucija i odobravanje kredita je jedna od usluga koju isti pruža te se naplaćuje ugovaranjem kamate. Tuženik je dužan organizirati svoje poslovanje da može pružiti tu uslugu i eventualni troškovi koji mu nastanu u postupku obrade i odobrenja kredita treba podmiriti upravo iz očekivane kamate koju mu tužitelj plaća. Dodatno, s obzirom na potpuno nepostojanje transparentnosti u pogledu protučinidbe koju je tuženik tužitelju pružio kao uslugu za naplaćenu naknadu, tužitelj izražava sumnju da mu je tuženik postupajući na opisani način dvaput obračunao jednu te istu uslugu, prvo kroz naplatu ulazne naknade, a drugi puta kroz ugovorenu kamatu.

117. Posebno, nakon saslušanja tužitelja sud je zaključio da tuženik nije postupao u skladu sa načelom savjesnosti i poštenja. Prednica tužitelja je, naime, nesporno bila u podređenom, slabijem položaju u odnosu na tuženika kao banku kako u pogledu njegove pregovaračke moći tako i njegova stupnja znanja. Isto je dovelo do toga da je tužitelj pristao na odredbe sastavljene unaprijed od strane tuženika bez mogućnosti utjecaja na sadržaj tih odredaba. Tuženik je, dakle, iskoristio svoju poziciju „jače" ugovorne strane te je ugovorio naplatu naknade za odobrenje kredita, radi čega je postupao potpuno suprotno načelu ravnopravnosti sudionika u obveznom odnosu kao i protivno načelu savjesnosti i poštenja. To tim više što tuženik u sadržaj Ugovora nije unio podatak, a niti je objasnio tužitelju kakav je to valjani i ekonomsko opravdani razlog (osim želje za ekstraprofitom) zbog kojeg je bilo nužno ugovoriti plaćanje te naknade i zašto visina naknade izravno ovisi o iznosu odobrenog kredita.

118. Jasno je iz provedenog saslušanja, da tuženik prednici tužitelja uopće nije niti pokušao razjasniti zašto mu je naplatio obradu kredita, radi čega tužitelj nije imao pristup razlozima koji opravdavaju tu naknadu. Tuženik ne pruža dokaze koji bi ukazali na opravdanost naplate naknade.

119. Banka je bila dužna na taksativan način navesti što čini troškove obrade kredita, a ne samo naplatiti to u postotnom iznosu, čime je zapravo korisnik dovela u neravnopravan položaj, naplaćujući veće troškove od korisnika koji podigne veći kredit.

120. U odnosu na navod tuženika kako je sporna ugovorna odredba jasna i razumljiva, ističe se kako je iz ugovora i početnog otplatnog plana vidljivo da je sve troškove snosio tužitelj, međutim tužitelj niti danas ne zna koji su točno troškovi plaćeni tim iznosom, a s obzirom da je tužena kreditna institucija koja ima zaposlenike koji su zaposleni u tu svrhu, nije jasno koje troškove je tužena mogla imati vezano uz obradu konkretnog ugovora, a koje je bio dužan snositi tužitelj pa prema tome navedena odredba nije niti jasna niti određena.
Prednica tužitelja je platila je ugovorenu naknadu za obradu kreditnog zahtjeva, ali to ne znači da nije imao prigovora na istu.

121. Činjenica je da prednica tužitelja ne bi ni mogla ugovoriti kredit sa tuženikom ukoliko ne bi pristao na unaprijed formuliranu odredbu o ulaznoj naknadi. Ona je ugovorena po principu „uzmi ili ostavi“ i potrošač nije mogao utjecati na istu.

122. Dakle, sukladno članku 96. st. 1. ZZP-a, ugovorna odredba o kojoj se nije pojedinačno pregovaralo smatra se nepoštenom ako, suprotno načelu savjesnosti i poštenja, uzrokuje znatnu neravnotežu u pravima i obvezama ugovornih strana na štetu potrošača. Sukladno st. 2. istog članka, smatra da se o pojedinoj ugovornoj odredbi nije pojedinačno pregovaralo, ako je tu odredbu unaprijed formulirao trgovac, zbog čega potrošač nije imao utjecaja na njezin sadržaj, poglavito ako je riječ o odredbi unaprijed formuliranog standardnog ugovora trgovca.

123. Sukladno odredbi čl. 295. ZOO ocijenio predmetne ugovore formularnim (tipskim) jer sadržavaju opće uvjete ugovora ili se na njih pozivaju a opći uvjeti ugovora su ugovorne odredbe sastavljene za veći broj ugovora koji jedna ugovorna strana (sastavljač) prije ili u trenutku sklapanja ugovora predlaže drugoj ugovornoj strani, bilo da su sadržani u formalnom (tipskom) ugovoru bilo da se na njih ugovor poziva pa opći uvjeti ugovora dopunjuju posebne pogodbe utvrđene među ugovarateljima u istom ugovoru i u pravilu obvezuju kao i ova.

124. Naime, plaćanje naknade za obradu kreditnog zahtjeva u visini od čak 2,50 % ugovora o brzom gotovinskom kreditu očito prouzrokuje značajnu neravnotežu u pravima i obvezama ugovornih strana na štetu potrošača kao i odredba prema kojoj se tužitelj obvezao platiti naknadu za prijevremenu otplatu kredita utvrđenu odlukom o naknadama koje važe na taj neodređeni dan s time da je visina naknade za prijevremeni povrat promjenjiva sukladno Odluci banke o naknadama.“

125. Ponovno valja istaći da je Sud Europske unije svojim presudama C-84/19 i C-224/19 potvrdio da je nepošteno bez pregovaranja s potrošačem tipskim ugovorom ugovarati na početku kredita nekakve ulazne troškove obrade za koje ne postoji nikakvo obrazloženje na temelju čega su nastali, koji su netransparentni, i konačno koji su neproporcionalni.

126. Osnovano tužitelj smatra da je predmetni ugovor o kreditu unaprijed formulirani standardni ugovor trgovca. Između ostaloga, u članku 2.C) predmetnog ugovora stoji da se korisnik kredita obvezuje platiti sve naknade i troškove sukladno važećim Općim uvjetima poslovanja i Odluci o tarifi naknade Kreditora. Dakle, radi se o ugovoru koji je prethodno pripremio tuženik. Opće je poznato da se o odredbama akata kreditora, ovdje tužene banke, koji reguliraju materiju kreditiranja koji su sadržani u samom ugovoru, po prirodi stvari i ne može pojedinačno pregovarati, stoga se nije moglo pojedinačno pregovarati niti o spornoj odredbi. Pored toga osnovano tužitelj navodi da tuženik nije dokazao da bi tužitelju dao na uvid Opće uvjete poslovanja niti da se o njima razgovaralo, a posljedično niti o spornoj odredbi.“ Dakle, tuženik, a u smislu odredbe stavka 4. članka 96. ZZP-a, nije dokazao da se o spornoj odredbi, sadržanoj u unaprijed formuliranom standardnom ugovoru, pojedinačno pregovaralo. Nesporno je da tužitelj nije imao utjecaja na sadržaj sporne odredbe, stoga se radi o odredbi koja je nepoštena u smislu citiranog članka 96. ZZP-a, a posljedica koje je ništetnost.

127. Odredba ugovora o naknadi za prijevremenu otplatu kredita, također je ništetna.

128. Predmetnu naknadu za prijevremenu otplatu kredita tuženik je naplatio tužiteljici temeljem ništetne odredbe članka 6. stavka 3. predmetnog Ugovora

o kreditu, a koja odredba glasi: „Za odustanak od kredita i za prijevremenu potpunu ili djelomičnu otplatu kredita, Banka će naplatiti naknadu u skladu s Odlukom o tarifi naknade banke“.

129. Predmetni ugovor je dan tužiteljici na potpis na unaprijed pripremljenom obrascu ugovora od strane tuženika, te tužiteljica nije dobila bilo kakve informacije prije ili tijekom sklapanja ugovora, a niti prilikom prijevremene otplate kredita što ulazi u naknadu za prijevremenu otplatu kredita tj. ugovoreni obračun naknade je nerazumljiv. U vrijeme zaključenja ugovora je na snazi bio Zakon o zaštiti potrošača (NN broj 96/03,46/07 i 79/07) koji je u odredbi članka 81.stavka 1. i 2. propisao kako ugovorna odredba o kojoj se nije pojedinačno pregovaralo smatra se nepoštenom ako suprotnu načelu savjesnosti i poštenja uzrokuje značajnu neravnotežu u pravima i obvezama ugovornih strana na štetu potrošača.

130. Smatra se da se o pojedinoj ugovornoj odredbi nije pojedinačno pregovaralo ako je ta odredba bila unaprijed formulirana od strane trgovca, te zbog toga potrošač nije imao utjecaj na njen sadržaj, poglavito ako se radi o odredbi unaprijed formuliranog standardnog ugovora trgovca. Ugovorenom odredbom je tuženik sebi ostavio slobodu određivanja visine naknade, a bez da se o tome pojedinačno pregovaralo, te tužiteljica nije mogla utjecati na sadržaj ugovorne odredbe. Iz navedenog proizlazi da je predmetna ugovorna odredba prouzročila značajnu neravnotežu u pravima i obvezama ugovornih strana na štetu potrošača, te je zbog toga predmetna odredba ništava, u smislu odredbe članka 87. Stavka 1 ZZP/03 kao i smislu odredbe članka 96. Zakona o zaštiti potrošača.

131. Opravdanosti zahtjeva tužiteljice za povrat stečenog bez osnove od strane tuženika i utvrđenja sporne odredbe čl.8 stavka 2. predmetnog Ugovora o kreditu govori i relevantna sudska praksa i to presude Županijskog suda u Splitu Gž-2359/2017, Županijskog suda u Vukovaru Gž-1837/14,sentenca Županijskog suda u Slavonskom Brodu u predmetu Gž-1277/2017.

132. Nadalje, člankom 1024. stavak 2. Zakona o obveznim odnosima propisano je da korisnik kredita može vratiti kredit i prije roka određenog za vraćanje, ali je dužan o tome unaprijed obavijestiti banku. Stavkom 4. istog Zakona propisano je da u slučaju vraćanja kredita prije određenog roka banka ne može uračunati kamate za vrijeme od dana vraćanja kredita do dana kada ga je po

133. ugovor trebalo vratiti. Radi se o striktnoj zakonskoj normi (ius cogens), a sve suprotno tome je ništetno.

134. Ugovorna odredba kojom je ugovorena naknada za prijevremenu otplatu kredita stoga je u izravnoj suprotnosti sa citiranom odredbom članka 1024. Zakona o obveznim odnosima.

135. Takva odredba kojom se ugovara naknada za prijevremenu otplatu kredita, u svojoj suštini predstavlja ugovornu kaznu u slučaju prijevremene otplate, a ugovorna kazna ne može se ugovoriti za novčane obveze. Dapače, iz redakcije članka 1024. stavak 4. Zakona o obveznim odnosima može se zaključiti kako banka nema pravo na naknadu koja bi se sastojala u izmakloj dobiti radi gubitka kamata pa stoga nema ni štete na strani banke.

136. U slučaju prijevremene otplate kredita ne postoji nikakva uzročno – posljedična veza između prijevremene otplate kredita i eventualno nastale

štete na strani banke tuženika. Pravo na prijevremenu otplatu kredita ovlaštenje je korisnika kredita kojim on ne vrši bilo kakvu protupravnu radnju pa se ne može govoriti o obvezi naknade štete prema banci koja bi bila prouzročena povredom ugovorne obveze iz ugovora, a koja se sastoji u prijevremenoj otplati kredita.

137. S druge strane, ističe se i kako banka tuženika prijevremenom otplatom kredita ni ne trpi bilo kakvu štetu budući da banka tuženika prijevremeno, osim iznosa glavnice kojeg može dalje ulagati i ostvarivati daljnji profit, dobiva i udio kamata, pa stoga, dakle ne trpi apsolutno nikakvu štetu prijevremenom otplatom kredita.

138. Naplatom naknade za prijevremenu otplatu ide se ka neosnovanom bogaćenju banke tuženika. Naplata naknade za prijevremenu otplatu kredita suštinski predstavlja nadoknadu dijela iznosa kamata i ona je kao takva suprotna prisilnim propisima te je stoga i ništetna budući da je suprotna načelu zabrane zloupotrebe prava prema kojem se sudionici obveznog odnosa moraju suzdržavati od ponašanja kojima bi bilo otežano ispunjenje ugovorom preuzete obveze, a ugovaranjem opisane naknade, tužitelju kao korisniku kredita otežano je ispunjenje ugovorom, pa i zakonom, danog prava na prijevremenu otplatu kredita.

139. Iz svega je potpuno razvidno da banka tuženika nije smjela, a ni imala pravo u predmetni ugovor uglaviti odredbu kojom se tužitelju na bilo koji način onemogućava ili mu se otežava korištenje zakonom danog prava na prijevremenu otplatu kredita, a posebice tuženik nije imao pravo prijevremenu otplatu uvjetovati davanjem suglasnosti i plaćanjem tzv. izlazne naknade, a što je spornom odredbom Ugovora o kreditu tuženik protupravno učinio.

140. Slijedom navedenog sud je tužitelju dosudio iznos od 493,70 EUR sa zakonskim zateznim kamatama

- na iznos od 165,90 EUR od 31. srpnja 2006. pa do isplate,
- na iznos od 201,51 EUR od 31. srpnja 2008. pa do isplate,
- na iznos od 126,29 EUR od 30. studenog 2011. pa do isplate, odnosno od dana plaćanja svakog pojedinačnog iznosa po čl. 29. st. 1. i 2. ZOO-a.

141. Odluka o trošku temelji se na odredbi čl. 154. st. 1 ZPP-a, i trošak se sastoji od troška zastupanja tužitelja po odvjetniku prema važećoj odvjetničkoj tarifi i vrijednosti predmeta spora od 1.820,93 EUR, i u trošak ulazi: trošak sastava tužbe /Tbr. 7. toč. 1 O.T.R.H./ u iznosu od 200,00 EUR, trošak pristupa punomoćnika tužitelja na ročišta dana 7.10.2026. /Tbr. 9. toč. 1. O.T.R.H./ u iznosu od 200,00 EUR, trošak sastava podnesaka od 23.6.2026.g. /Tbr. 8. toč. I. O.T.R.H./ u iznosu od 200,00 EUR, što sveukupno iznosi 600,00 EUR, pristojba na tužbu 33,18 EUR, i na presudu 140,00 EUR, tako da ukupni trošak iznosi 773,18 EUR, sa zakonskim zateznim kamatama tekućim od presuđenja pa do isplate, po čl. 27. st. 3. Ovršnog Zakona.

U Zagrebu, 30. listopada 2026.

Sudac
Sanja Krovinović

UPUTA O PRAVNOM LIJEKU:
Protiv ove presude nezadovoljna stranka ima pravo žalbe u roku od 15 dana računajući od dana dostave presude. Žalba se predaje putem ovog suda na Županijski sud, pisano u pet istovjetnih primjeraka.

DNA:
1. Punomoćniku tužitelja uz rješenje o pristojbi na presudu u iznosu od 140,00 EUR
2. Punomoćniku tuženika

SANJA KROVINOVIĆ

Elektronički potpisano: 30.10.2026T09:41:24 (UTC:2026-10-30T08:41:24Z)
Provjera: https://epotpis.rdd.hr/provjera
Broj zapisa: efc784ea-d94a-4f8b-a5a5-0dd2629d89a2

Općinski građanski sud u Zagrebu

Broj zapisa: **9-3088f-66f70**

Kontrolni broj: **06c94-9768a-ec707**

Ovaj dokument je u digitalnom obliku elektronički potpisan.

Vjerodostojnost dokumenta možete provjeriti na sljedećoj web adresi:
https://e-komunikacija.pravosudje.hr/provjera-vjerodostojnosti



unosom gore navedenog broja zapisa i kontrolnog broja dokumenta.

Provjeru možete napraviti i skeniranjem QR koda. Sustav će u oba slučaja prikazati izvornik ovog dokumenta.

Ukoliko je ovaj dokument identičan prikazanom izvorniku u digitalnom obliku, **Općinski građanski sud u Zagrebu** potvrđuje vjerodostojnost dokumenta.